

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μαρῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Μ.—

Πάλι μποῦσι στὸ λιμάνι
κι' ἐξοδος ὁμπρὸς ὀπίσω.
Πῶς τὰ βλέπεις μπάριμπα Γιάννη;
Θὰ προφτιάσω νὰ ψηφίσω;
Θάμ' ἐδῶ στὰ πανηγύρια τοῦ Μπασιά καὶ Τετνεῖ,
ἢ θὰ δώσουμε τὸ τράκο
καὶ θὰ τρέχω μετὰ τὸ σάκκο
στὸ Κελλί Σαμπᾶ Χανὲ;

Πόλιν ἄρχισαν νὰ βγαίνουν αἱ περὶ ἐξόδου φῆμαι
κι' ἀενάως μετὰ ξαφρίζουν καὶ τεταραγμένους εἶμαι.

Τὶ μοῦ λές; Θὰ εὐτυχίσω
νὰμ' ἐδῶ καὶ νὰ ψηφίσω
Πεταλὰ καὶ Μιλτιάδη,
ἢ θὰ γίνουν ἱστορίες
καὶ θὰ τρέχω σὲ πορείες
νὰ μοῦ βγάλουνε τὸ λάδι;

Λές πῶς σοβαρὲς νὰ ἦναι τῆς συμμετοχῆς ἡ φῆμες;
Λές, μᾶς θέλουν οἱ Ἑγγλέζοι
ἢ ὁ Γούναρης μᾶς παίζει
μετὰ τὸ Στράτο παντομίμες;
Λές πῶς γλήγορα θὰ βγοῦμε
γὰ τὸ γάμο τοῦ κουτρούλη,
ἢ θὰ κάτσουμε νὰ γδοῦμε
τὶ θὰ βγάλουν οἱ μπουσουλοὶ;

Πῶς τὰ βλέπεις; Τὶ προβλέπεις ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία;
Λές παρ' ὅλα μας τὰ λάθη
πῶς ἀκόμα δὲν ἐχάθη
ἡ ὥραία εὐκαιρία,
ἢ στὴν ἄλλη προπαγάντα
λές πῶς εἴμαστε δεμένοι
καὶ τὴν ἔχουμε γὰρ πάντα
τὴν περιστάσι χαμένη;

Ποιὰ νομίζεις πῶς θὰ ἦναι τοῦ προβλήματος ἡ λύσις;
Κι' ἂν στὸ Γούναρη προσέχεις,
πέσο' μου τὶ ἰδέαν ἔχεις
διὰ τὰς συνεννοήσεις;
Πῶς τὴν θεωρεῖς ἀλήθεια;
Τὴν νομίζεις γὰρ καλὴν
ἢ κι' αὐτὲς εἰς προαμύθια
ἀπὸ κείνα ποῦ μοῦ λές;

Ἐξηγήσου μωρὲ τέρας
ποῦ βαριέσαι νὰ μιλήσης!
Αἴσιον προβλέπεις πέρας
ἀπὸ τὰς συνεννοήσεις;
Τὶ νομίζεις; Νᾶχουν τάχα
χαρακτῆρα σοβαρὸ,
ἢ γυρεύουμε μονάχα
νὰ περνᾶμε τὸν καιρὸ;

Τὶ νομίζεις πῶς θὰ γίνῃ;
Θὰ περάσουμε' ἐν εἰρήνῃ
τὰς ἀγίας ἐκλογάς,
ἢ ἀπάνου στὰ ὥραϊα
κατὰ σύμπτωσι μοιραῖα
θὰ μᾶς λάχῃ κι' ὁ καυγᾶς;
Ἐξηγήσου τέλος πάντων νὰ φωτίσης τὸ κοινόν!
Θὰ ταχθῇς μετὰ τὴν Ἀντάτα καὶ κατὰ τῶν Γερμανῶν,
ἢ θ' ἀφήσῃς κατὰ μέρος τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ
νὰ περάσῃς τὴ φουρτούνα μετὰ τῆς κάλπης χωρατὰ;

Τὶ φρονεῖς; Θ' ἀναμιχθοῦμε
μετὰ τοὺς Ἀγγλοὺς στὰ Στενά,
ἢ πλαγίως προσπαθοῦμε
νὰ μὴν πᾶμε πονηρὰ
τώρα ποῦρθεμε στὸ πρῶν δοξασμένο καθεστῶς
καὶ στὸ κόμμα του καθέναν θὰ ἐργάζεται πιστῶς;
Πέσο' τὴ γνώμη σου βρὲ Γιάννη!
Βλέπεις σκότος καὶ ντουμάνι
καὶ κρισίμους τὰς στιγμὰς,
ἢ χωρὶς πολυλογία
τὰ καινόργια ὑπουργεῖα
ἀστειεύονται μ' ἐμᾶς;

Λές, πῶς ὄντως ἡ Ἀγγλία
μᾶς γυρεύει τὸ ἀθλητικὸν καὶ τοῦ βοηθητικῶς,
ἢ τὰ θεωρεῖς γελοῖα
ὅσα βλέπεις κι' ὅς' ἀκοῦς;
Λές πῶς ὄντως τὴν Ἀντάτα
κι' οἱ Ἑννεὰ τὴν ἀγαποῦν,
ἢ τὰ κάμανε σαλάτα
καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ ποῦν;

Πῶς τὰ βλέπεις μπάριμπα Γιάννη;
Μίλιε μου εἰλικρινῶς.
Μὰ θαρρῶ πῶς μπλόφες κάνει
πρὸ πολλοῦ ὁ Πατρινός;
Μ' ὅλο μπλόφες κυβερνᾶνε
κι' ἔτσι τὸν καιρὸ περνᾶνε
οἱ Ἑννεὰ κυβερνήτες,
καὶ μετὰ λόγια καὶ κοντινά
νὰ γελάσουν τὴν Ἀντάτα
προσπαθοῦν οἱ Μωραῖτες.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Γιὰ πᾶν ἀντικείμενον καὶ πᾶν ἀντικείμενον
Τώρα ἡσυχος νὰ εἶσαι
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΡΙΟΥ
πῶς ὁ σκόρος θὰν τὸ φᾶν τοῦ σπαθιοῦ σου τὸ λουρί.
Ἡ περιστάσις ἐχάθη, ἡ περιστάσις ἀπέπη.
Τώρα βλέπω στὸν καθρέφτη

ὅσα σοῦπα πρὸ πολλοῦ,
κι' ἂν μᾶς ἦδελ' ἡ Ἀντάτα,
μυστικά καὶ στὰ βουβάτα
μᾶς μηνᾶνε κι' ἀπ' ἄλλου.

Λέγε νὰν τ' ἀκοῦν οἱ φίλοι
πὼς μπαροῦτι δὲν βρωμάει·
κι' ὅ,τι εἶχες τὸν Ἀποίλη
τέτοια θάχης καὶ τὸ Μάη
Τῆς Ἑλλάδος κυβερνήτες
ἦρθαν Πατρινοὶ μεσίτες
κι' ἔτσι τὸν καιρὸ θὰ τρῶν.

Κι' ἂν περισπασμοὶ τὸ Κράτος τόπλακώσανε μοιραῖοι,
ἐννοοῦν οἱ Μωραῖτες νὰ περάσουν καὶ τὸ Γρέϋ
γὰ σταφίδα Φιλιατρῶν !

Πουθενὰ νὰ μὴ φοβάσαι πὼς θὰ πᾶς νὰ συμμεθέξης,
οὔτε καὶ θὰ ξανατρέξης
μὲ τσ' ἀρβύλες τῇ βαρεῖς.
Τώρα πάει κάθε δρᾶσις
καὶ θὰ μοῦ διασκεδάσης
μὲ τσ' ὥραιες ἐκλογές.

Κι' ὅταν γένουνε κι' ἐκείνες, πάλι κάτι θὰ βρεθῇ
γὰ νὰ μὴν ὑπάρχη γάτος
καὶ νὰ μὴ μπορῇ τὸ Κράτος
παντελῶς νὰ κινηθῇ.

Ἔτσι γὰ καιρὸ τὸ πρᾶμμα συμπεραίνω πὼς θὰ πγαῖνη
κι' οὔτε Ἰταλία βγαίνει,
οὔτ' οἱ Βλάχοι, ποῦ μοῦ λές.
Κι' ἔτσι θὰ ξακολουθήσῃ κατὰ ἐποχὰς καὶ τόπους
ν' ἀπελπίζῃ τοὺς ἀνθρώπους
ὁ παγκόσμιος χαλές !
Εἴν' ἐλπίς πὼς δὲν θὰ δράσης
σὲ πολέμου πανηγῦρι,
μὰ θὰ γδῶ πὼς θὰ περάσης
τὸ χειμῶνα, κακομοίρη !

Τώρα μᾶς παρηγοροῦν
οἱ πολιτικοὶ κοραῖοι,
ἀλλ' ὥς πότε θὰ μποροῦν
νὰ μπλοφάρουν μὲ τὸ Γρέϋ ;
Π' ἂν θυμάσῃ καὶ μᾶς κλείσῃ σὰν ποντίκια στὴ φολιὰ,
νὰ γνωιαστῇς γὰ κεραμύδια νὰ μοῦ τρίβῃς τὴν κοιλιὰ !

Μ.— Ἀφοῦ λοιπὸν εἰς ἔξοδον κανένας δὲν τολμάει,
ἔλα σεγόντο βάστα μου νὰ ψάλλουμε τὸ Μάη.

Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ χαρὰ,
τὶ μυρσίνες καὶ πουλάκια.
Ματωμένα τὰ νερά
κοκκινίζουνε τ' αὐλάκια.
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ χαρὰ
εἰς λειμῶνας καὶ δρυμοὺς.
Γιαταγάγια κοφτερά
δρέπουν λυσσωδῶς λαίμοις !

Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ ζωὴ !
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ μαγεῖα !
Ἐορτάζουν οἱ λαοὶ
μὲς τ' ἀνθρώπινα σφαγεῖα !
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ γιορτὴ
στὸ βουνὸ καὶ στὸ λιβάδι
ποῦ λυσσῶντες οἱ στρατοὶ
κατεβαίνουνε στὸν Ἀδῆ !

Ἦρθ' ὁ Μάης καὶ σκιρτοῦν
τὰ πουλάκια πλάϊ, πλάϊ,
κι' ἀερόπλانا πετοῦν
κι' ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ !
Ἦρθ' ὁ Μάης νὰ χορδήσῃ
μὲς σ' ἀνθὶ σπάνεια
καὶ φαντάσου νὰ βρεθῇς,
μὲς τῇ «Λουζιάνια» !

Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ καλὰ !
Ἦ αὐγὴ-ροδογέλα.
Δεῦτε δρέψωμεν μυρσίνες

νὰ ξεχάνουμε τῇ πείνες !
Γύρω πράσινοι κισσοὶ
καὶ πτηνῶν φλυάρων μέλος.
Ἦρθ' ὁ Μάης ὁ χρυσὸς
καὶ δὲν ἦρθ' ὁ Βενιζέλος !

Ἦρθ' ὁ Μάης καὶ κυλᾷ
δαίμων τὴν ὑδρόγειον
κι' ὑποβρύχια πολλὰ
μπῆκαν στὴν Μεσόγειον !
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ χαρὰ
δι' ἡμᾶς τοὺς θερμοαίμους
ποῦ δὲν ἔχουμε παρὰ
καὶ γυρεύουμε πολέμους !

Ἦρθ' ὁ Μάης π' ἀπειλεῖ
πῦρ ἐξ ὅλων τῶν σημείων.
Μᾶς ἐβγήκαν κι' οἱ ζουρλοὶ
ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖον
καὶ μὲ βήματα γοργὰ
ἐπαράτρεχαν στὴν πόλι
κι' εὐτυχῶς ποῦταν ἄργα
κι' εἴμαστε κλεισμένοι ὅλοι.

Ἦρθε Μάιος γλυκὸς,
ἦρθε Μάης μυρωμένος,
παλαιοκομματικὸς
καὶ μὲ κάλπες φορτωμένος,
καὶ μουντζῶστε καὶ ξεχνᾶτε
πάντα ἐθνικὸν σκοπὸν,
καὶ σ' εὐώδεις ἐντροφᾶτε.
παραδείσους τῶν καλῶν !

Ὁ Χωριάτης γράφει γράμμα τοῦ Δεσπότη ἀφ' τῆ Δράμας.

Λοιπὸν Σεβασμιώτατε τῆς Δράμας ποιμενάρχη,
βλέπω ποῦ μὲ τὰ σπύρτα σου κάνεις τὸν κομητάρχη.
Βλέτω π' ἀνασκουμπώθηκες ἀναφανδὸν, Δεσπότη
νὰ φέρῃς στὸ βασίλειο τὴν ἐποχὴ τὴν πρώτη.

Ἐβγήκες ἐξ Ἀνατολῶν, Ἀρχιερεὺς πυρφόρος
καὶ γράφεις ἄρθρα πύρινα εἰς ἄκρον καταφύρω
μὲ φοβερὰν ἐμπάθειαν, μετὰ χολῆς καὶ μένους
κατὰ τοῦ Ἐλευθερωτοῦ
τοῦ ἰδικοῦ σου ἑαυτοῦ
καὶ ὅλου μας τοῦ Γένους.

Μὰ σήμερα περήφανος ἂν βάνῃς τὸ στιχάρι,
τοῦ Βενιζέλου μοναχὰ νὰν τὴ χρωστᾷς τὴ χάρι
ποῦ σ' ἔχει κι' εἶσαι στὴ ζωὴ ἀφ' τοὺς κομητατζήδες
κι' ὄχι γὰ Στράτους νὰ μοῦ λές καὶ γὰ τοὺς Μπαλτατζήδες.

Δὲν σοῦ τὸ κρύβω. Θὰ στὸ πῶ
πανιερώτατέ μου.

Μποράβο τοῦ Στράτου νὰ σὲ γδῶ
δὲν ἦλπιζα ποτέ μου.

Δὲν ἦλπιζα πὼς θὰ σὲ γδῶ τοῦ Μπαλτατζὴ κοπέλι
γὰ νὰ μετρώς μεθαύριο τοῦ ψήφους μέσ' τ' ἀμπέλι.

Δεσπότης καὶ νὰ χάνεσαι μὲ τῇ πολιτικοῦρες,
καὶ νὰν ἡ πατερίτσα σου μαζὶ μὲ τῇ μαγκοῦρες,
ἔλεγα πὼς ὁ οὐρανὸς στὴ γῇ μπορούσε νάρτη
κι' ὄχι Δεσπότης πὼς θὰ γδῶ νὰ κάμῃ τέτοια πάρτη !
Ὁ ξῆλος σου γὰ τσ' ἐκλογές, μὲ κάνει νὰ σαστήσω
κι' ἐπίτροπέ μου Ἀγίε κι' ἐμὲ νὰ σ' ἐρωτήσω
καὶ σ' ἐξορκίζω στὴ σεπτὴ μακράν σου γενεάδα,
(μὴ μοῦ κρυφτῇς)
νὰ μοῦ τὸ πῆς·

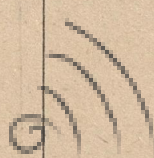
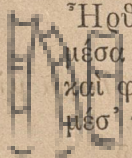
μὴν ἦταν' ὁ πατέρας σου ἀφ' τὴν Κοντογενάδα ;
Καὶ σ' ἐρωτάω, ἐπειδὴ μόνον σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους
διανεργοῦνε τσ' ἐκλογές μὲ τοῦ δικού σου τρόπους.

Μὲ τσ' ἐκλογές ποῦ μαίνεσαι,
οὔτε Συμμετρεῖς μοῦ φαίνεσαι
μήτε κι' Ἀνθρακωτῆς
καὶ κόβω τὸ κεφάλι μου πρὸς τὴν ἀλήθειαν !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ἡ πατρίστεις Μπαλτατζήδες ;

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ὡραν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ὀλίγοι διαμαρτυρούμενοι κατὰ τῆς μονοτονίας τοῦ τόπου ἐξαπλοῦνται νω χελέσιαι ἐπὶ τισσάρων τοῦλάχιστον καθισμάτων τῶν κεντρικῶν καφενείων καὶ τεματίζουσιν ἐκεῖ τὴν γ λ ο σ σ ι κ ῆ ν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας ἕως τοῦ ἀρχίσῃ νὰ μαζεύῃ ὁ καφφετζῆς τῆς καρέκλες του, θέαμα μέγα καὶ θανμαστὸν ἐν τῇ πρωτοτυπία του ἔλαβε χώραν, τὸ ὁποῖον ἀπῆλυσαν μόνον οἱ εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι ξενύχτιδες, διότι ὁ πολὺς κόσμος τῆς πόλεως εἶχεν ἀποσυρθῇ πολὺ ἔνωρις κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς τὰ ἴδια.

Ἀπὸ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῶν Δικαστηρίων ἠκούσθη κατὰ πρόωτον θυμικώτατος βηματισμὸς ἀνδρῶν, καὶ ἡχηρωτάτη φωνὴ δίδουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στρατιωτικὰ παραγγέλματα.

Βαθυδὸν δὲ ἤρχισαν νὰ διακρίνουν οἱ νυκτερινοὶ περιπατηταί, δωδεκάδα ἀνδρῶν εἰς διπλοῦς στοίχους βαδίζοντες καὶ κατευθυνομένους πρὸς τὴν πλατείαν.

Καὶ κατ' ἀρχάς, πολὺ φυσικῶς ἐνόμισαν, ὅτι κάποια περίπολος ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ αστυνομικοῦ καταστήματος καὶ ἀνεχώρει πρὸς ἐκτικτον νυκτερινὴν ἀγερσίαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ ἄπλετον φῶς τῶν λαμπτήρων τῆς πλατείας διέλυσε τὴν περιέργειαν καὶ ἀνεκάλυψε τὴν ὥραϊαν καὶ πρωτότυπον ἀλήθειαν.

Οἱ βαδίζοντες κατὰ στοίχους στρατιωτικῶν, ἦσαν οἱ δώδεκα προσφιλεῖς συμπολίται, οἱ ὁποῖοι ἐκλείσθησαν πρὸς τριῶν μηνῶν εἰς τὸ Ἄσυλον τῶν Φρενοβλαβῶν, ὁ δὲ τὸ γενικὸν ἔχον πρόσταγμα ἀξιωματικὸς, ἦτο ὁ φύλαξ καὶ κλειδοῦχος αὐτῶν ἀρχιτρολλὸς, καὶ θεὸς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀσύλου ὡς ἐκτενέστερος διὰ τὴν φροντίαν τῶν ἄλλων ὁ μ ο φ ο ρ ὁ ν ο υ τ ο υ!

Οἱ παρευρεθέντες ἀσπί, ἐνόμισαν ἔπάνανγκες νὰ παρεμποδίσουν τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω προέλασιν τῶν φρονιμοτάτων τρολλῶν καὶ νὰ ὑποβάλουν εἰς ἀνάγκην τὸν ἐπὶ κεφαλῇς ἄνδρα, περὶ τοῦ πράγματος.

Αὐτοὺς ὅμως τοὺς ἀπαντᾷ ἀπαθές-τατα:

«Ἐνόησα οὐ ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐξέλθω μεν τῆς οὐδετερότητος καὶ ἐξεκλείδωσα πάντας καὶ βαδίζομεν.....ἀνεν ὁρων!»

Εἰς τοὺς προσδοκώμενους ἀστυφύλακας οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωσαν οἱ τρολλοί.

Ὁ εὐφρέσιματος ἀρχιτρολλὸς εἶπεν εἰς τὸν ἐνοματόχον:

«Ἐφ' ὅσον ἡ κυβέρνησίς σου, κύριε, παραμένει οὐδετέρα, οὐδεμίαν δι-καιοδοσίαν ἔχεις ἐφ' ἡμῶν τῶν ἐξερχομένων εἰς δόξαι.»

Οἱ φρενοβλαβεῖς τέλος πάντων δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ὑποταχθῶν εἰς κανένα καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Ἄσυλον.

Ἐξητήθη ὁ κ. Φαρακλὸς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁποῖου διατελοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκοιμήτο. Κατ' ἄλλας ὁμως πληροφορίας, ὁ κ. Φαρακλὸς δὲν ἐκοιμήτο ἀλλὰ προσή-γχετο ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν προστατενομένων του.

Ἐντυχὸς ὅμως πᾶς κίνδυνος ἐκ τῆς ἐξόδου τῶν τρολλῶν ἀπεσοβήθη διὰ τῆς ἐγκαίρου ἐπαμβάσεως τοῦ ἐκτοῦ Γοῆσα.

Ὁ κ. Τραυλὸς ἀντιληφθεὶς τὸ κρῖσιμον τῆς περιστάσεως προσέτεξεν ἐκ τοῦ καφενείου καὶ ὡμιλῆσας πρὸς ἀπιοὺς καταλλήλως τοὺς εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουν παραμένον

τες ἐν τῇ οὐδετερότητι ἕως οἷον παρὸν σιασθῇ καταλληλότερα εὐκαιρία πρὸς ἀπόδρασιν.

Καὶ οὕτως οἱ τρολλοὶ ἀνευνετήχθησαν καὶ ἐπέστρεψαν διὰ τοῦ αὐτοῦ στρατιωτικοῦ βήματος εἰς τὸ Ἄσυλον, παρακολουθούντος πολλοῦ κόσμου, ἐνεφανίσθη καὶ ὁ κ. Νομάρχης ὅστις ἐξεπλάγη μὲν διὰ τὴν κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν παραδειγματικὴν φρόνησιν τῶν φρενοβλαβῶν τοῦ τόπου τοῦ ὁποῖου ἔχει τὴν τιμὴν νὰ προΐσταται.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ

ΕΛΑΦΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πλέον εὐχάριστα θεάματα τοῦ Ἀργοστολίου εἶναι ὁ ἐσπερινὸς περίπατος τῆς Κυριακῆς.

Φθάνει νὰ καθίσῃς ἐνωρίς στὸ Καφφε-νεῖο, σ' ἕνα τραπέζι τῆς πρώτης σειρᾶς, γὰρ νὰ δῇς ἀπ' ἐμπρός σου νὰ περάσῃ ὅλο τὸ Ἀργοστόλι ἀπὸ τὴν κατωτέρα τάξιν ἕως τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ τόπου.

Θὰ ἴδῃς ὅλας τὰς ἀντιθέσεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν κομψότητα καὶ τὰ χρώματα.

Κυρίες σὶκ με σοβαρὰ καὶ κομψὲς τουαλέτες, κορίτσια καὶ γυναικες τοῦ λαοῦ με ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδὸς ἐπάνω τους.

Κατὰ βεβαίως πού σὲ ἐκπλήττει, εἶναι τὸ πλῆθος τῶν χαριτωμένων κοριτσιῶν ποὺ περπατοῦν ἐπάνω, κάτω στὴν πλατείαν ἐπὶ δύο ὥρας ἀκούραστα.

Πότε περνοῦν «ἡ μικρότερος» ζωηρά καὶ πεταχτὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα με ἐκφραστικὰς χειρονομίας διηγοῦνται στὰς συντρόφους τὸν ἕνα νέον κατόρθωμα τοῦ σχολείου των.

Ἐπειτα βλέπεις τὰς «μεγαλειτέρας» πλέον σοβαρὰ αὐταὶ καὶ ὀλιγόλογοι. Συζητοῦν με ἐνθουσιασμόν διὰ τοὺς Γάλλους συγγραφεῖς.

Ἄ ναι! Τώρα περνᾷ καὶ ἡ νεολαία τοῦ τόπου μας. Αὐτὴν δὲν χορταίνεις νὰ τὴν βλέπῃς. Προχωρεῖ με ὕψος κατακτητικῶν—ἔχει, βλέπετε, καὶ τὸ λούσο τῆς τῆς Κυριακῆς—καὶ κηρύσσεται ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς οὐδετερότητος διὰ νὰ μὲν ἐλευθερὰ εἰς τὴν ἐγχώριον δόξαν.

Καὶ τελειῶναι με τὴν παρατήρησιν, ὅτι αὐτοὺς ποὺ πραγματικῶς ἐπεβάλλετο διὰ τοῦ ὕψους του καὶ ἦτο σὺν διδάσκαλος με τοὺς μαθητάς, τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ὅτι διηθύνετο τὸ βᾶδιμα, ἦτο κάποιος... ἕνα πῆχυ ὑψηλὸς τεροὺς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅστις εὗρισκετο στὴ μέση τῆς πλατείας.

Μὴν εἴσθε ὅμως περίεργοι γιὰ τὸ δὲν τὸν λέγω.

N...a

ΕΛΑ ΛΕΥΤΕΡΗ!

Ἐλα Λευτέρη καὶ ἄσ' τὰ ναζάρια, ἔλα ν' ἀρχίσῃς λόγια γλῦκὰ ποὺ σὲ προσμένουνε τὰ Ἑγγλεζάρια καὶ τὰ στρατεύματα τὰ Γαλλικά.

Ἐλα Λευτέρη σὲ καρτεροῦμε ν' ἀστροφῇς πάλι μεσ' τὴ Βουλῇ, γιὰτ' ἄκρη νάβρουνε δὲν ἡμποροῦμε με τὴν κουτσούνης τοῦ Φασουλῆ!

Ἐλα Λευτέρη Ἐθνοπατέρα, ἔλα σοὺ λέω καὶ μὴν ἀργῆς, γλυκοχαράζει καὶ φέγγ' ἡ μέρα διὰ τὸ ἔθνος ἡ φωταυγῆς!

Ἐλα Λευτέρη καὶ ἄσ' τὰ ναζάρια πρὸς Σὲ καθέναν χαμογελά, καὶ τὰ πειθήνια τοῦ Σὲν τσιράκια ὑποχωροῦνε δειλὰ, δειλὰ!...

x.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν βγαίνουνε εἰς δόξαι οἱ Βουλγάροι, ἐμπῆκε Μᾶης εὐτυχῶς καὶ ἐβῆκαν... οἱ γαῖδαροι.

Κι' ἀφοῦ δὲν βγαίνουν καὶ Ἱταλοὶ ἀπὸ τὸ Καπιτώλιον, ἐξῆλθον νύκτωρ οὐζουρλοὶ ἀπὸ τὸ Ἀργοστόλιον.

Καλογηρίστικη σκηνὴ στοῦ Σταυρωμένου τῇ Μονῇ.

Ὁ Μοναχὸς Μεθόδιος καλούμενος καὶ Βῶρος τὸ εἰκοσιδύο τ' Ἀπριλιοῦ ἐπλάγιασε ἀνῶρως, ἀμὰ σηκώθηκε πρωτὶ καὶ ἐβῆκε ἀπ' τὸ κελὶ του, ἐπῆρε καὶ γὰρ σύντροφο μαζὺ του τὸ σκυλί του, καὶ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ στὸ μοναστήρι πέρα, στὸ Τραπεζάκι στὸ γυαλὸ, τὸν Κωσταντῆ τοῦ γωλὸ τὸν τῆς μονῆς πατέρα.

Ἄλλ' ἔλειπ ὁ καλόγηρος καὶ ἦσαν κλειστὲς ἡ πόρτες, π' ὁ σκύλος πῆγε καὶ εὗρηκε σ' ἕνα κελὶ τῇ κότες. Σάρτ ἀπὸ ὧδ, σάρτ' ἀπὸ ἐκεῖ τῇ μιᾷ τὴν ἄλλη ἀρπάζει καὶ ὡς πού νὰ φᾶς ἕνα κουκὶ πέντε κεφάλια σφάζει!

Σὺν εἶδε ὁ Μεθόδιος τοῦ σκύλου του τὴν πράξιν, ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔκαμε παρὰ νὰν τὸν κράξῃ καὶ με σπουδῇ τὰ ῥάσα του στὴ μέση του μαζώνει καὶ ἀρπάζει τὸ μπαστοῦνι του καὶ τρέχει καὶ δὲν σώνει.

Ὁ Κωσταντῆτος ἐρχεται κατὰ τὸ μεσημέρι με τὴν Παρθέναν ἀγκαλιὰ καὶ τὸ ραβδί στὸ χέρι. Ἐμπῆκε μεσ' τὴν Ἑκκλησίαν τὸ κόνισμα ν' ἀφήσῃ καὶ βῆκε πρώτη του δουλειὰ τῇ κότες νὰ καύσῃ.

Ἀλλὰ ὁποία συμφορὰ ὅταν εὗρηκε τὰ φτερά, τῇ κότες του πνιμένες, πέντε ἐν ὄλφ πτώματα, γιομάτες ἀπὸ χῶματα καὶ μισοφαγωμένες!

Ἦρτε σὲ ἐξωφρενισμό καὶ ἀφρίζοντας ἀπ' τὸ θυμὸ ἔσκουζε μεσ' τὸ σῶχωρο: «Τίνας μπιρμπάντε τὸ σκυλὶ μῶπιξ μεσὰ στὸ κελὶ τῇ κότες καὶ τὸν κόκορο! Πού μιὰ φωνὴ κείθε κοντὰ λακωνικὰ τοῦ ἀπαντᾷ: —Νὰ ξέρῃ εἰν ἀρμόδιος μονάχα ὁ Μεθόδιος!

Ἀμέσως ἐκατάλαθε ἐκεῖνος τί συμβαίνει, καὶ τὸ ραβδί του ἄρπαξε καὶ στὸ Σταυρὸ πηγαίνει. Μπαίνει μεσ' τὸ κοινὸδίο καὶ πῶς μ' ἀταραξία. Πού εἶναι ὁ Μεθόδιος; ῥωτᾷ τὴν Εὐπραξία.

Μέσ' τὸ κελὶ, ἀνύποπτη τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνη. Π' ὁ Κωσταντῆτος μιὰ κλωτσιὰ τότε τῇ πόρτας δίνει (καὶ ἄσ' μὴν τότε σερβίριζε τόσο καὶ τὸ ποδάρι) καὶ ἀρπάζει τὸ Μεθόδιο καὶ πέφτουνε κουδάρη!

Ὅπως τὸν φερμάρισε τὸ δύστυχο τὸ Βῶρος, πρώτη ραβδικὰ πρὸ τῶδωσε τὸν ἔκαμε παπόρο!

—Τῇ κότες μοὶ ἄκου τὰ φωνὴ τοῦ Κωσταντῆτος!

—Ἡ πλάτη μου! Ἄλλη φωνὴ τοῦ Μεθόδιου ποὺ τὸν καὶ ταταράζει κατόν!

Βοήθεια δόστε χριστιανοὶ ἐφῶνας ἡ Κασιανὴ

καθὼς καὶ ἡ Χρυσογόνη, ἀλλὰ δὲν ἄφιν' ὁ κουτσὸς κανεῖνε νὰ ζυγῶνῃ.

Πά' ὁ παπᾶ Εὐλόγιος, ἔτρεξ ἡ Ἡγουμένη, ἀλλ' ὁ κουτσὸς δὲν ἔπαυε ἀπὸ νὰν τὸν δέρνει ἴσια πού τ' ἀποδιόχασε τοῦ πάτερ Μεθόδιου καταδασίαι καὶ εἰρμοὺς ὁλοῦ τοῦ Τριωδίου!

Χωριάτης.

ΛΕΙΒΑΘΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΡΟΕΣΤΗ

Τὴ μικροῦλα πάντα κάνει καὶ μπροστὰ σ' ὅλα πετρεῖται, σὰν δεσποσύντισα ντυνέται με τὴν πούρβερε σωρδ.

Μὲ τὰ κοριτσάκια βγαίνει καὶ με δαῦτα παζαρεύει καὶ στὸ στήθος πάντα ἔχει ἕνα ἄνθος δροσερὸ.

Ἀλλὰ ὅσο καὶ νὰ ντυνέται με τὴ μόδα καὶ ἀγωνιέται νὰ πιτύχῃ θαυμαστή, ἢ φωτιὲς τῆς πλὰ δὲν καίνε καὶ τὴν βλέπουν καὶ τῆς λένε «τὴν εὐχὴ σου προεστὴ!»

Η ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ

Τώρα πῶμύρισε καλοκαιράκι, βγαίνεις κυρά μου καβελάρια, καὶ μ' αὐτοκίνητο τὸ γαϊδουράκι μου φέρνεις βόλτα χώρες χωρὰ.

Τώρα πῶμύρισε καλοκαιράκι, σὶν κήπων τρέχεις τῆς εὐωδῆς καὶ μοῦ δεμβάζεις στὸ φεγγαράκι ποῦ σοῦ θυμίζει γλυκερὲς βραδυές.

Τώρα πῶμύρισε καλοκαιράκι πολλὴ εὐχάριστο περνᾷς καιρὸ, ποῦ με τ' ὥραϊο σου καὶ ἄβρο χερᾶν τσακίνεις ψύλλους ἕνα σωρδ!

ΛΕΙΒΑΘΙΝΟΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ

Διακρίνεται πολλὴ στὴ κομψότητα στὴ χάρι. Καὶ ζηλεύει τὸ σκυλὶ τοῦ κυρίου Δριβαλιάρη.

Εἰς τὸ αἶσθημα ἱππότης. Ὅσα ἔλεγε τῆς πρώτης τάχει πῆ καὶ τῆς δευτέρας καὶ με φράσεις γλυκυτέρας τὰ ἐκφράζει καὶ τῆς τρίτης, Τὶ παππᾶς Ἰησοῦττης!

Δουστρινάκι, σὶν γαντάκι, λοῦσο πάντα ζηλευτὸν. Ἐχει καὶ τζαντάκι φῖνο νὰ κρατῇ μεσὰ σ' ἐκεῖνο τοὺς λογαριασμοὺς αὐτῶν.

Μούρλια τ' ὀνομά τῆς, σὶν τ' ἀνάστημά τῆς, σὶν φορεματάκι, καὶ ὑποπτον λιγάνι τὸ μειδιάμά τῆς.

Καβαλιέρος πρώτης.

Ἡμερολόγια ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἐνθους στρατιώτης

καὶ αἰσίου τοῦ πένης.

ΤΟ ΣΙΓΜΑ

